

Հայկական գիտահետազոտական հանգույց Armenian Research & Academic Repository

Սույն աշխատանքն արտոնագրված է «Ստեղծագործական համայնքներ
ոչ առևտրային իրավասություն 3.0» արտոնագրով

**This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial
3.0 Unported (CC BY-NC 3.0) license.**

Դու կարող ես.

պատճենել և տարածել նյութը ցանկացած ձևաչափով կամ կրիչով
ձևափոխել կամ օգտագործել առկա նյութը ստեղծելու համար նորը

You are free to:

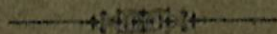
Share — copy and redistribute the material in any medium or format

Adapt — remix, transform, and build upon the material

ՓՈՔՐԻԿ ԼՐՏԵՍ

(ԱՓՈՅՍ ԳՈԳԷԻՑ)

«ԵՐԿՐՈՐԴ ՏՊԱԳՐՈՒԹԻՒՆ»

Ս. ՊԵՏԵՐՅԱՆ

ԳՐԱԳՐԱԿԱՆ ՏՊԱԳՐԱՆ
1904.

84

7-68

84
7-68

10 APR 2011
20 APR 2006
10 NOV 2011

ՓՈՔՐԻԿ ԼՐՏԵՍ

(ԱՎՓՈՆՍ ԴՈՂԵՒՑ)

[Faint, mostly illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

Ս.-ՊԵՏԵՐԱՌՈՒՐԳ

«ՊՈՒՀԿԻՆԵԱՆ ՏՊԱՐԱՆ»

1904.

72-15203

10 3 APR 2013

5887

Дозвол. Ценз. С.-Петербургъ, 7 Апрелья 1904 г.

„Пушкинская Скоропечатня“, Лештуковъ, 4.

60521.67

Նրա անունը փոքրիկ Ստեննօն էր: Նա Պարիզի իսկական գաւաին էր: Նիհար ու դունատ, տեսքով նա կրլինէր տաս-տասնուհինգ տարեկան. փոքրիկ Ստեննօն այնպիսի սղայ էր, որի տարիքը ճշտութեամբ որոշել շատ դժւար էր. մինչև անգամ անկարելի: Նրա մայրը մեռած էր: Ծերունի հայրը, որ նաւաստի էր եղել, Տամբլ կոչուող թաղի քաղաքային դրօսարանի ծառան էր: Փոքրիկ երեխաները, դայեակները, պառաւները, խեղճ աշխատւոր մայրերը, մի խօսքով ամենքը, որոնք կառքերի տակ ընկնելու վտանգից ազատուելու համար ապաստանում էին այս դրօսարանի ձեմելիքներում—ձանաչում էին Ստեննօի հօրը և սիրում: Ամենքը լաւ գիտէին՝ որ չը նայած դաժան ու կոշտ դէմքին, նա շատ բարի և ազնիւ հոգի ունէր. յաճախ նրա դէմքին փայլում էր մայրական քաղցր ժպիտ, մանաւանդ երբ խօսքը նրա փոքրիկ Ստեննօի մասին էր լինում. կամ թէ երբ հարցնում էին ծերունուց.

—Ի՞նչպէս է ձեր փոքրիկ որդու առողջութիւնը:

Մերունի Ստեննօն շատ էր սիրում իւր որդուն և իրան բաղդաւոր էր համարում: Փոքրիկ Ստեննօն սովորում էր ուսումնարանում. երեկոները, դասերը վերջանալուց յետոյ, ծերունին զնում էր որդու յետեից և նրանք միասին շրջում էին ճեմելիքներում՝ կանգ առնելով իւրաքանչիւր նստարանի մօտ. բարևում էին սովորական յաճախողներին և ընդունում նրանց բարևը:

Իժբաղդաբար Պարիզի պաշարման սկզբից արդէն ամեն բան փոխւել էր:

Փոքրիկ Ստեննօի հօր զբօսարանը փակել էին և դարձրել զինարան. իսկ խեղճ ծերունուն նշանակել էին պահապան: Նա անքուն հսկում էր զբօսարանին և ամբողջ օրն անց էր կացնում դատարկ ճեմելիքներում. իսկ իւր որդուն տեսնում էր միայն երեկոները ուշ՝ տանը:

Բայց արժէր նայել նրա դէմքին պրուսացիների մասին խօսելիս...

Փոքրիկ Ստեննօն շատ էլ դժգոհ չէր իւր նոր կեանքից:

Պաշարմն. այդ մի զւարճութիւն է երեխաների համար: Այդ ժամանակ ուսումնարանները փակւած են լինում. կրնանակէ դաս չկայ: Շարունակ արձակուրդ է. փողոցները նմանում են բազարի... Երեխան ամբողջ օրը

առաւօտից մինչև երեկոյ թափառում էր քաղաքում: Նա ուղեկցում էր անդական զօրքերին, որոնք զնում էին պաշտպանելու. այդդէպքում նա դերադասում էր աւելի լաւ նւազող զունգը. այս բանում փոքրիկ Ստեննօն շատ հմուտ էր:

Նա կարող էր ձեզ պատմել, որ 96-րդ զնդի երաժշտութիւնը բանի պէտք չէ. իսկ 56-րդինը՝ հիանալի է:

Երբեմն նա զնում էր զինւորների զինախաղին նայելու: Առաւօտները զամբիւղը կռան ասի առած՝ մտնում էր այն մարդոց շարքը, որոնք շտապում էին մտնել և հացի խանութները:

Այնտեղ լճակի մօտ երեխաները ծանօթանում էին իրար հետ և խօսակցում քաղաքականութեան մասին և նրանից, ինչպէս ամենքին յայտնի Ստեննօի որդուց, կարծիքներ էին հարցնում: Բայց աւելի զւարճալին նրանց «գալոշ» կոչուող խաղն էր, — այն նշանաւոր խաղը, որը Պարիզի պաշարման ժամանակ իրբև նորութիւն մտցրել էին բրետանական զինւորները:

Երբ որ փոքրիկ Ստեննօն չէր լինում ոչ խրամի, ոչ էլ հացթուխի մօտ, նրան անպատճառ կարելի էր դանել Շատօ-դօի հրապարակում «գալոշ» խաղացողների մօտ: Ինքն ըստ ինքեան հասկանալի է, որ նա խաղին չէր

մանակցում. զրա համար փող էր հարկաւոր: Նա միայն բաւականանում էր խաղացող ընկերներին նայելով: Խաղացողներէց մէկը, բարձրահասակ, կապոյտ բլուզով մի աղայ, որ հէնց էն է շարունակ հինգ Ֆրանկանոյներ էր դնում, առանձնապէս զրաւում էր նրա ուշադրութիւնը: Երբ որ այդ բարձրահասակ աղան վազում էր, փողերը դնողնում էին նրա գրպաններում: Մի անգամ, վերջնելով այն դրամը, որ զորւեց փոքրիկ Ստեննօի ռաների տակ, բարձրահասակ աղան կամացուկ ասաց նրան.

— Հը՛, Բիւչ է, աչք ունես զրա վրայ... Եթէ ուզում ես, ես քեզ կ'ասեմ թէ որտեղ կարելի է ծարել զրանից:

Երբ որ խաղը վերջացաւ, բարձրահասակ աղան մի կողմ տարաւ փոքրիկ Ստեննօին և առաջարկեց միասին դնալ լրագիրներ ծախելու պրոլետարիներին, որոնք ամեն անգամ վճարում են երեսնական Ֆրանկ: Այդ առաջարկութիւնը սկզբում շատ զայրացրեց փոքրիկ Ստեննօին և նա երեք օր շարունակ չէր գնում խաղացողներէ մօտ: Այդ օրերը նրա համար անտանելի էին: Գիշերները նրա աչքին պատկերանում էին հինգ Ֆրանկանոյներն ու «դալոշ» խաղը և նրան թւում էր, թէ այդ փայլուն փողերը զորւում են նրա մահճակալի տակ:

Այն աստիճան յափշտակել էր նա, որ չհամբերեց ու չորրորդ օրը գնաց Շատօ-դօի հրապարակը, տեսաւ այն ընկերին և ենթարկւեց դայթակղութեան:

Ս. աւուտ էր. ձիւնը ծածկել էր գետինը. նրանք ճանապարհ ընկան. ուսերին տոպրակներ ունէին, իսկ լրագիրները թաղցրել էին բլուզի տակ: Դեռ նոր էր սկսել լուսանալ, երբ նրանք հասան Ֆլանդրեան դռների մօտ: Բարձրահասակ աղան բռնեց փոքրիկ Ստեննօի ձեռից և մօտենալով քաշ ու բարի դէմքով ծերունի պահապանին՝ մղկտաց աղքատի նման.

«Թոյլ տւէք մեզ անցնենք, բարի ծերունի... մեր մայրը հիւանդ է, հայրերնիս մեռած. ես ու իմ փոքր եղբայրս դնում ենք դաշտը մի քիչ դեռնախնձոր հաւաքենք»: Նա լաց էր լինում. իսկ փոքրիկ Ստեննօն ամօթից գլուխը կախ էր ձգել: Ծերունի պահապանը նայեց նրանց, յետոյ փոշոտ ճանապարհին և վերջապէս ճանապարհ տալով ասաց. — «Անցէք շուտով»: Նրանք դուրս եկան օբերլիլեան ճանապարհը: Բարձրահասակ աղան ծիծաղում էր: Փոքրիկ Ստեննօն՝ կարծես երազում՝ տեսաւ զործարաններ զինանոյների փոխած, կտրտած իրեր, որոնց վրայ փռած էին թաց փալաններ և երկար, ծուռ ու մուռ խողովակներ, որոնք առաւուտեան մառախուղի մի-

չով կարծես ձգւում էին դէպի երկինք: Երեսաները երբեմն պատահում էին մուշտակի մէջ փաթաթուած պահպանների և սպանների, որոնք հեռադիտակով քննում էին շրջակաները:

Տեղ-տեղ շինել էին վրաններ, նրանք ծածկւած էին ձիւնի հաստ շերտով, որ հալուած էր հաղիւ հաղ բոցկլտող խարոյկի տաքութիւնից:

Բարձրահասակ աղան դիտէր ճանապարհը և դնում էր դաշտով, որպէսզի չհանդիպեն դիշերապահներին: Չնայած այդ նախազգուշութեան, նրանք հանդիպեցին կամաւոր զինւորների մի մեծ գնդի: Կամաւորները իրանց վերարկունքներում փաթաթուած դարան էին մտել այստեղ՝ փոսի մէջ, որ լցւած էր ջրով և ձգւած ամբողջ Սուասոնեան երկաթուղու երկարութեամբ:

Այս անգամ բարձրահասակ աղան ի զուր էր զործ դնում սովորական լացախառն մրդկտոցը. զինւորները նրանց չէին թողնում անց կենան: Բայց հէնց այդ միջոցին, երբ նա լաց էր լինում, հարեան գիշերապահի տնակից ճանապարհի վրայ երևաց մի ալևոր ծերունի, որ շատ նման էր Ստեննօի հօրը:—Սա այստեղի ենթասպան էր:

—«Ն՛ւ, փոքրիկներ, բաւական է ինչքան լաց եղաք, ասաց նա.—ձեզ թոյլ կը տան, որ գնաք դետնախնծորի, բայց առաջ մի մտէք ու

քիչ տաքացէք: Ահա, այդ փոքրիկ աղան բոլորովին սառել է ջրախից:

Բայց ո՛չ, փոքրիկ Ստեննօն դողում էր ո՛չ թէ ջրախից, այլ երկիւղից ու ամօթից... Պահպանի տնակում նրանք տեսան մի քանի զինւոր, որոնք տաքանում էին թէ՛ կրակի առաջ և չորացնում էին սառած պաքսիմատներ՝ սւինների հագցրած: Տեսնելով երեսաներին, տեղ տւին նրանց և սուրճ առաջարկեցին: Երբ երեսաները սուրճ էին խմում, դռների մօտ երևաց մի սպայ, որ զուրս կանչեց ենթասպային, փսփսաց նրա ականջին և շուտով հեռացաւ:

— «Տղերք, ծիծաղելով ասաց ենթասպան. այսօր պիտի լինի տաք... մենք իմացել ենք պրուսացիների պայմանական խօսքը... Ես կարծում եմ, այս անգամ մեզ կը յաջողի խլել նրանցից այդ անիծեալ Բուրժէն»: Այս խօսքի վրայ սկսեցին ծիծաղել ու աղաղակել, պարել ու երգել: Նրանք սրում էին սւինները. երեսաները օգուտ քաղելով յանկարծ բարձրացած աղմուկից ու շփոթութիւնից, իսկոյն զուրս թռան տնակից: Խրամի յետեր ձրգւում էր մի հարթ տարածութիւն, իսկ աւելի հեռուն մի երկար, սպիտակ պատ: Հէնց այդ պատի մօտովն էր նրանց ճանապարհը: Ժամանակ առ ժամանակ նրանք կանգ էին առնում

ցոյց տալու համար, իբր թէ գեանախճոր են հա-
ւաքում:

— «Վերադառնանք, չգնանք այնտեղ,
ասաց փոքրիկ Ստեննօն: Այդ խօսքի վրայ նրա
ընկերը ուսերը վեր քաշեց և երկուսն էլ նորից
առաջ գնացին: Յանկարծ նրանք լսեցին, որ մի
մօտիկ տեղ հրացաններ են լցնում:

— «Պառկիր, ասաց բարձրահասակ տղան,
փուռելով գետնի վրայ: Ինքը պառկեց ու շւարց-
րեց: Նրան պատասխանեցին նոյն շուրջով: Յե-
տոյ ձիւնի վրայ սողալով, նրանք առաջ անցան:
Պատի գիմաց, գետնին հաւասար, երեւացին
գեղին կոշտ բեխեր, իսկ յետոյ՝ մի աղտոտած
գլխարկ: Բարձրահասակ տղան թուաւ խրամի
մէջ և կանգնեց պրուսացու կողքին:

— «Սա է՞մ փոքր եղբայրն է», ասաց նա
ցոյց տալով փոքրիկ Ստեննօն: Ստեննօն այն-
քան փոքր էր, որ պրուսացին նրան տեսնելով՝
ծիծաղեց. իսկ թուամբերի վրայով անց կացնելու
համար ստիպւած էին խտտել նրան: Պատի
միւս կողմում ձգւած էին երկար հողակոյտեր,
ընկած էին կտրտած ծառեր, իսկ ձիւնի մէջ շի-
նած սև ծակերից դուրս էին ցցւած միւկնոյն
գեղին կոշտ բեխերը և աղտոտած գլխարկները:
Պրուսացիները, տեսնելով անցնող երեխաներին,
ծիծաղում էին: Մի կողմում դանուում էր այ-

գեպանի անակր, շրջապատած մեծ ծառերով.
նրա ներքին յարկը բռնել էին զինուորները,
որոնք թուղթ էին խաղում, խօսում և մի և
նոյն ժամանակ ապուր եփում թէժ կրակի
վրայ: Նրանց ապուրից չորս կողմը կաղամբի
և ճարպի հօտ էր կանգնել: Պրուսացի պահապան
զինուորները դանադանուում էին կամաւորներից:

Տան վերին յարկում ապրում էին սպա-
ները: Այնտեղից լսում էր նւաղարանի և
շամպանեան զինու խցանների ձայնը: Տեսնելով
Պարիզի երեխաներին՝ ուռա՛ կանչեցին. իսկ
երբ սրանք տւին լրագիրները՝ նրանք զինի առա-
ջարկեցին և ստիպեցին, որ պատմեն:

Ներկայ եղող սպաները հպարտ և դաժան
գէճք ունէին. բարձահասակ տղան զւարճաց-
նում էր նրաց իւր փողոցային կատակներով և
օտարօտի բարբառով: Նրանք կրկնելով նրա
խօսքերը՝ ծիծաղում էին և հաճոյքով լո-
ղում Պարիզի այդ ազաի մէջ, որ երեխաները
բերում էին իբրև նորութիւն: Փոքրիկ Ստեն-
նօն նոյնպէս ցանկանում էր խօսել և ցոյց
տալ նրանց, որ ինքն ևս յիմար չէ. բայց մի
բան նրա լեզուն կարծես կապում էր:

Նրա գիմաց կանգնած էր մի պրուսացի,
որ ամենից մեծն էր և միւսներից լուրջ: Նա
լրագիրը ձեռքին բռնած՝ ցոյց էր տալիս, իբր

Թէ կարգում է, բայց իսկապէս աչքերն ան-
 թարթ յառել էր Ստեննօի վրայ: Նրա հայ-
 եացքն արտայայտում էր թէ քնքշութիւն և
 թէ յանդիմանութիւն:

Կարծես նա մտաբերում էր իւր օրդուն, որ
 Ստեննօին հասակակից էր և զանում էր հեռու
 հայրենիքում, և կարծես ինքն իրան ասում էր.

— «Ես աւելի կրգերագասէի մեռնեմ, քան
 թէ որդուս տեսնեմ պայտախ մի խայտառակ
 արհեստով պարապելիս»:

Այդ բոպէից փոքրիկ Ստեննօն զգաց, որ
 կարծես մի ծանր բան սեղմում է նրա կուրծքն
 ու դժւարացնում նրա շնչառութիւնը:

Այդ ծանր զգացմունքը մոռացութեան
 տալու համար՝ նա սկսեց զինի խմել:

Շուտով ամեն բան մթնեց նրա աչքերում:

Նա լսում էր, կարծես երազում, իբրև թէ
 իւր ընկերը բարձր ձայնով ծիծաղում է ազգային
 հեծեկազօրքի, նրանց զինաստաղի, զիշերւայ շփո-
 թութեան վրայ: Բայց, ահա, բարձրահասակ
 տղան ձայնն իջեցրեց. սպաները մօտեցան նրան.
 նրանց դէմքերը լրջացան: Անպիտանը պատ-
 րաստում էր նախազգուշացնել նրանց ֆրանս-
 սիական կամաւոր զինւորներին յարձակումից:

— «Հարկաւոր չէ», ասաց նրան փոքրիկ
 Ստեննօն. «հարկաւոր չէ այդ. ես չեմ ուզում»...

Իսկ ընկերը ծիծաղեց նրա վրայ և շա-
 րունակեց պատմել:

Ճազիւնա վերջացրեց իւր պատմութիւնը,—
 բոլոր սպաները վեր կացան և նրանցիցմէկը, մա-
 տով երեսաներին ցոյց տալով դուռը՝ ասաց.
 «դուրս կորէք»:

Սպաներն սկսեցին արագ-արագ գերմա-
 ներէն խօսել միմեանց հետ: Բարձրահասակ
 տղան հպարտ-հպարտ դուրս եկաւ ճնկճնկաց-
 նելով փողերը, իսկ փոքրիկ Ստեննօն զլուխը
 կախ զցած, դնում էր նրա յետևից: Անցնելով
 այն պրուսացու մօտից, որի հայեացքն այն-
 քան հալածում էր նրան, կարծես թէ ակառ-
 ջովն ընկաւ մի աղետալի ձայն, որ ասում էր.

— «Չէ, այդ լաւ բան չէ»... Արտասուքի
 կաթիլներ երևացին փոքրիկ Ստեննօի աչքե-
 րում: Երեսաները դուրս դալով՝ սկսեցին դաշ-
 տով վազ տալ և շուտով տեղ հասան:

Գետնախնձորի տապրակներն ուսերին՝
 նրանք անցան կամաւոր զինւորների մօտով: Այն-
 տեղ պատրաստում էին զիշերային յարձակ-
 ման: Զօրքերը լուռ անցնում էին ու խմբում
 պատնէշների յետևում:

Ծերունի ենթասպան նոյնպէս այնտեղ
 էր: Նա կարգաւորում էր իւր զինւորներին.
 ուրախութիւնը փայլում էր նրա դէմքի վրայ:

Երբ երեխաներն անցան ձօտովը, նայեց նրանց յեակեից ու ժպտաց...

Աւանդ, որքան ցաւ ու տանջանք պատճառեց փոքրիկ Ստեննօին այդ ժպիտը:

Նա ուղուձ էր աղաղակել ու ասել, թէ միք զնա այնտեղ մենք ձեզ մատնել ենք...

Բայց ընկերն ասաց նրան. «Եթէ յայտնես, մեզ իսկոյն կ'սպանեն»:

Մահաւան երկիւղը զսպեց նրան: Կուրնեւում նրանք մի դատարկ տուն մտան և փողերը բաժնեցին իրանց մէջ: Պէտք է ասել, որ փողերը աղնւաբար բաժնեցին: Երբոր փոքրիկ Ստեննօն լսում էր փողերի ճնկճնկոցն իւր գրպաններում և մտածում «գալոջ» խաղի մասին, յանցանքն այնքան ծանր չէր թւում: Բայց երբ ընկերից բաժանւելով մենակ մնաց, գործած յանցանքն աւելի ևս սկսեց տանջել նրան: Կարծես ամբողջ Պարիզը փոխւել էր: Անցուդարձ անողները խիստ հայեաղքով նայում էին նրան և կարծես զիտէին, թէ որտեղից է գալիս նա: «Մատնիչ» խօսքը ամեն կողմից զիպչում էր նրա ականջին:

Վերջապէս նա տուն վերադարձաւ և տեսնելով, որ հայրը տանը չէ, հանդստացաւ:

Նա արագութեամբ մտաւ իւր սենեակը և սկսեց թաքցնել բարձի տակ այն փողերը,

որոնք այնքան տանջում էին նրան: Փոքրիկ Ստեննօի հայրը երբէք այնքան բարի և ուրախ չէր եղել, ինչպէս այդ երեկոյ: Գաւառներից ստացւած լուրերը հաղորդում էին, որ դորժերը լաւ են գնում. ընթրիքի ժամանակ ծերունի զինւորը նայեց պատից կախած հրացանին և ուրախ ժպտով ասաց իւր որդուն.

— «Է՛հ, տղաս, որ մեծ լինէիր, դու էլ կ'երթայիր պրուսացիների դէմ»:

Ժամի ութին թնդանօթը որոտաց: «Սրանք օբեր-լիցիներն են. կուռում են Բուրժէում», ասաց հայրը, որ ձեռքի հինգ մատի նման զիտեր բերդի ծակ ու ծուկերը: Այս խօսքի վրայ փոքրիկ Ստեննօի գոյնը թռաւ. զնաց քնելու, իբր թէ յոգնած է: Բայց բունը չէր գալիս: Թնդանօթը շարունակ որոտում էր: Կարծես տեսնում էր, թէ ինչպէս կամաւոր զինւորները յարձակւում են պրուսացիների վրայ և ինչպէս ընկնում են դարան մտած զօրքի ձեռքը: Յետոյ մտաբերում էր իրան ժպտացող ենթասպային, պատկերացնում էր նրան ձիւնի վրայ արիւնի մէջ թաւալւած և նրա հետ միասին ընկած ուրիշ շատերին...

Ահա այդ բոլոր ընկածների արիւնի զինը թաքցրած էր այնտեղ, նրա բարձի տակ, և այդ ամենը արել էր ինքը, — ծերունի Ստեննօ զինւորի որդին... Սրտասուքը խեղդում էր նրան. նա լսում էր, թէ ինչպէս հարեան սենեակում ման էր գալիս հայրը և բաց էր անում լուսամուտը: Ներքեւում հրապարակի վրայ հաւաքւում էին զինւորներ: Կամաւոր զինւորների դուռը պատրաստւում

էր արշաւանքի: Խեղճ երեխան չէր կարողանում
զսպել իւր հեկեկանքը:

— «Ի՞նչ է պատահել քեզ», հարցրեց
Ստեննօի հայրը, մտնելով նրա սենեակը:

Երեխան չկարողացաւ այլևս զսպել իրան,
Թռաւ անկողնից ու չռքեց հօր առաջ: Տեղիցը
շարժւելուն պէս բոլոր փողերը թափւեցան
յատակի վրայ:

— «Սյո՛ւ Ի՞նչ փողեր են, դու գողացել ես»,
ասաց ծերունին, ամբողջ մարմնով դողալով:

Սյն ժամանակ փոքրիկ Ստեննօն առանց կանգ
առնելու միանգամից պատմեց հօրը բոլոր իրողու-
թիւնը: Քանի պատմում էր, այնքան թեթեա-
նում էր սիրտը: Ծերունի Ստեննօն լսում էր նրան
սարսափով: Երբ խոստովանքը վերջացաւ, նա
ձեռքերով ծածկեց երեսը և սկսեց հեկեկալ:

— Հայրիկ, հայրիկ... ուզում էր ասել երեխան:

Բայց ծերունին առանց պատասխան տա-
լու, հրեց նրան հեռու. յատակից հաւաքեց
փողերը և հարցրեց.

— «Սյո՛ւ է բոլոր փողը»: Փոքրիկ Ստեն-
նօն զլխով արեց: Ծերունին վերցրեց հրացանը,
վառօղամանը և փողերը զրպանը դնելով ասաց.

— «Լա՛ւ, ես այս փողերը կրվերադարձնեմ
պրոստացիներին»:

Եւ առանց այլևս մի խօսք ասելու, մինչև
անգամ առանց նայելու այն կողմը, որտեղ գտնու-
ում էր փոքրիկ Ստեննօն, նա դուրս եկաւ փո-
ղոց ու միացաւ արշաւանքի դնացող զօրքին: Սյն
օրից ծերունի Ստեննօն այլևս չերեւոյ...

Հայաստանի Ազգային գրադարան

NL0431320

58.87

1881

1881

ԳԻՆՆ Է 3 400.